

Bármit is teszel,
soha ne legyél
szerelmes.

Cheater

a hűtlen

fine
selection

RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK TIMES és USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL VAN DYKEN

cheater

a hűtlen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Férjemnek, aki kikényszerített a házból,
amikor ezt a könyvet kellett írnom és szerkesztenem –
csak neked köszönhetem, hogy be tudtam fejezni!*

PROLÓGUS

AMIKOR ELMESÉLIK EZT A TÖRTÉNETET, az egyik nézőpont mindig homályban marad, holott az is ugyanolyan fontos. Senki sem születik hűtlennek, hanem azzá válik. Azt hiszitek, úgy működik az egész, hogy ébredéskor úgy döntünk, de szép nap ez a félrelépésre, hajrá? Hogy a hűtlenségre tesszük fel az életünket? Hogy szántszándékkal akarunk sok-sok embert megbántani, csak mert arra hajlik az őrült agyunk?

Hülyeség.

Néha csak úgy megtörténnek a dolgok.

Olykor nem történik meg, aminek meg kellene történnie. Olykor megtörténik, aminek nem kellene megtörténnie.

Ilyen az élet.

Egy hűtlen élete.

Ez az én történetem. Utálni fogod. Utálni fogsz engem. De fogsz nevetni és sírni is rajta. S végül mindent megérsz majd. Megérsz engem, biz' isten.

Nem születtem hűtlennek, csak azzá váltam, de mindenki nyerhet megváltást. Hinnem kell benne, hogy nekem is jár a bocsánat... különben minden hiába.

2012 májusa, a próbavacsora estéje

Beletúrtam vörösésbarna, selymes hajába. Végre vele lehettem, és az érzéstől elfogott a reszketés. Meleg combja hozzáért a lábamhoz, majd főlém lendült, meglövagolt, foglyul ejtett.

Láncra verte az erkölcsömet, minden mozdulatával rabul ejtett.

A szenvedély ködén át azonban megéreztem, hogy valami nincs rendben.

Az ő haja nem ilyen vörös, a combja nem ilyen meleg, a nevetése meg...

– Tudom, hogy kívánsz engem – suttogta szemérmesen, de ártatlansága megjátszottnak tünt.

Mi van?

Hirtelen felkapcsolták a villanyt.

A francba, a francba, a francba!

Nem a saját ágyamban voltam, és nem is az övében...

Hibát követtem el, szörnyű hibát. Ha ezt túlélem, soha többé nem teszek ilyet, fogadkoztam, de hiába. Nem vagyok szerencsés fajta.

Amint feltépték az ajtót, már tudtam, ki áll a küszöbön, és azt is, mi lesz a jelenet vége: könnyek vagy vérontás. Esetleg mindkettő.

Kayla mogyoróbarna tekintete az enyémbé mélyedt, majd szorosan lehunyta a szemét.

– Nem... – suttogtam. A szám mozgott, de az ajkam néma maradt, a bánattól – vagy a részegségtől – bénán.

Mondj valamit! – üvöltött a testem, könyörgött, hogy tegyek már valamit. Mozdulj már, harcolj!

Amikor rádöbentem, hogy egyetlen rossz lépés elég volt mindehhez, teljesen lebénultam.

Azt mondják, mindenkinek megvan a maga története.

Az enyém aznap éjjel kezdődött, amikor rajtakaptak az ágyban a menyasszonyom hűgával.

ELSŐ FEJEZET

LUCAS

— **L**UCAS THORN... – Jessica ugyanúgy mondta ki a nevem, mint minden nő a föld színén: izgatottan, vágyakozva, sóhajokkal átszőve. És persze mindig a teljes nevemen szólított, sose Luke-nak vagy Lucasnak.

Én Lucas Thorn vagyok. Egyszer egy lány megpróbált becézni, de a képébe nevettem, és villámgyorsan kiadtam az útját. Már amúgy is untatott, de persze gond egy szál se: sorba álltak nálam a nők. Egyikük sem bánta, hogy nem egyedülként szerepel a hetente változó hódításaim listáján.

Hétfőnként Mollyn volt a sor, mert a vezetékneve (mi is az?) *H*-val kezdődik – tiszta szerencse, mert épp elég nő van az életemben, és mindent elfelejtek, olyan a memóriám, mint a szita.

Kedden vagy Tabathán vagy Caryn volt a sor, attól függően, melyiküknek volt épp műszakja a légitársaságnál, ahol mindketten dolgoztak. Ritkán osztották be őket ugyanarra a napra. A jó hír az volt,

hogy szobatársak voltak, így sose kellett pótlékot keresnem, ha valamelyikük be volt osztva. Kinek kell a macera?

Jessica durcásan lebiggyesztette rózsaszín ajkát. Szájfénye ragyogásától akaratlanul is megborzongtam, ahogy odaléptem hozzá, és kezem a kezét súrolta. Nem voltam híve a kézfogásnak, ahogy az elkötelezett kapcsolatoknak sem.

A kézfogás és az együttjárás számomra túl intim. A szex csak szex és semmi más, azontúl már igazán nem tudok mit nyújtani. Így is örülhet, aki velem kezd, mert ritka jó szerencse éri.

Arrogáns vagyok? Nos, hosszú várólistám van, és nincs szükségem nyagगतózos utánfutókra az életemben. Volt szerencsém ehhez, jól meg is égettem magam, de arra legalább jó volt, hogy megtanuljam: minden csajt alaposan le kell nyomoznom, mielőtt beengedném őket a magánszférámba.

– Mizu, Jess? – kérdeztem könnyedén. Lassan húztam el a kezem az övétől, nehogy megijeszem, és azt higgye, megriaszt az érintése. Vártam, mit válaszol. Jess nem volt nagy dumás. Motivációs trénerként dolgozott, akkor pihente ki magát, amikor velem volt. Ez hallgatagságban nyilvánult meg, amit nem bántam különösebben. A legtöbb nő úgyis túl sokat locsog, és a sok duma elveszi a helyet meg az időt minden másától, amit inkább csinálnék a számmal szex közben.

Jess felsóhajtott.

– Nem vagyok boldog.

Én is sóhajtottam. Három hónapja volt tagja a társulatomnak; a legtöbb csajnak átlagosan négy hónap után lett elege, ezért félig-meddig számítottam erre. Jessről mindig is éreztem, hogy más, mint a többiek. Az amerikai álomra vágyott: boldog férjre, két gyerekre,

egy Bingo nevű kutyára és egy terepjáróra, focistamatricákkal a hátsó ablakán.

– Beszéljessünk a megállapodásunkról? – Intettem, hogy üljön le, és várjon meg, amíg hozom a kávé. Még csak az övé készült el, ezért felkaptam azt, és az asztalunkhoz vittem.

Jess megmarkolta, és egy nagy korttyal meg is itta az egészet. Nagy, kék szemével a kelleténél kicsit tovább meredt rám.

– Azt hiszem, kész vagyok felmondani.

– Rendben – mondtam kedvesen, mintha nem zavarna, hogy a nők ugyanúgy kihasználnak engem, ahogy én őket. – A mai nappal?

– Igen – bólintott, majd megrázta a fejét, szőke tincsei repkedtek, ajka remegni kezdett. – Illetve nem... Lucas, talán lehetne...

Ekkor felkiáltott a pincér, hogy elkészült a kávé.

– Szavad ne feledd! – mondtam Jessnek, és elindultam a macchiatómért. Éppen Anna, a csütörtököm pincérkedett.

– Lucas Thorn, teljes életnagyságban! – túrt bele rövid hajába, majd sóhajtván leeresztette a kezét széles csípőjére. Izgató, délies akcentusa bizsergetően hatott rám, éppen ott, ahol kellett.

– Még szép – mosolyodtam el, és gyors, éhes csókot nyomtam az ajkára. Vizszonozta, de rögtön el is tolt. – Mi van?

– Dolgozom! – vörösödött el.

– Jól áll neked a zöld – bókkoltam, és komolyan is gondoltam. Anna ugyan nem szupermodell alkat, a maga gömbölyded módján mégis gyönyörű. Alacsonyabb, mint a legtöbb nő, akivel kavarok, de jó a szíve, a szemét pedig egyszerűen imádtam. Megérdemelne egy csodálatos férfit. Kár, hogy én nem vagyok az.

– Nekem, ööö... dolgoznom kell – harapott az ajkába, és majdnem összeütközött egy vendéggel. – Áll még a jövő hét?

– Persze. – Idegesített a bizonytalansága, bár tény, én sem tettem sokat azért, hogy oldjam. – Mit szólsz egy vacsorához?

– Szuper, tök szuper – ragyogott fel a mosolya. – Jó mulatást, Lucas Thorn!

Visszafojtottam a nevetésem. Persze, mindig a teljes nevemet használják.

Illetve... Lucas?

Észre kellett volna vennem, milyen komolyan szólt hozzám Jess, hiszen a keresztnevemen szólított, először azóta, hogy néhány hónappal ezelőtt megismerkedtünk egy bárban.

Ahogy megfordultam, még éppen láthattam, ahogy elmorzsol egy könnyecseptet, és a kávéjába mered.

Tehát látta a csókot...

Pedig ismeri a szabályokat!

Nem, nem vagyok hajlandó szégyenkezni a kapcsolataim, az életmódom miatt.

– Tehát, ott tartottunk, hogy... – ültem le mellé.

Jess rám se nézett, a kávéját fixírozta.

– Hogy vagy erre képes? – kérdezte, ahogy felkapott egy zöld szívoszálat és enyhén meghajlította. – A hét minden napjára jut neked egy nő, és soha, egyikbe se szerettél bele? Soha, de soha?

– Jess... – Őszintén szólva nem volt sok kedvem ehhez a beszélgetéshez. Jess a kedvenceim közé tartozott, mindig derűs volt, az ágyban buja, bármit, de tényleg bármit kész volt kipróbálni. Mégis úgy tűnt, elérkeztünk a végéhez. – Amikor találkozgatni kezdtünk, mondtam neked, hogy bármikor leléphetsz, ha zavar az életmódom. Nem kötelez semmiféle őrült, vérrel jegyzett szerződés, nem vásároltalak meg mindörökre.

Jess felvont szemöldökkel mért végig.

– Pedig ez nagyon is rád vallana, ugye, tudod?

– Nagyon vicces. – Nem kellett tudnia arról, hogy egyszer még egy ügyvéd tanácsát is kikértem, érdemes-e szerződést kötni, ami megvédené a női haragtól, ha valamelyik csaj kiakadna, de elegendő volt a szóbeli beleegyezés: minden lánynak tudomásul kellett vennie, hogy több nővel is randizom, ő csak egy a sok közül. Mindannyiunk szerencséjére.

– Menj csak – csókoltam meg a kezét, majd teátrálisan hozzátettem: – Tudod, mindig is a pénztekeket szerettem a legjobban!

– Jaj, hagyd már! – horkant fel nevetve. – Azok után, hogy láttam a hétfői csajodat...

– Ó, Mollyt? – nevettem. – Mind gyönyörűek vagytok!

– Talán ez a gond. Bármikor felcserélhetőek vagyunk – vonta össze Jess a szemöldökét. – Lehet, hogy nem ugyanúgy nézünk ki, más az alkatunk, a bőrszínünk vagy a korunk, de mind csak egyetlen célt szolgálunk: hogy te jól érezd magad. Nem mintha veled nem éreznénk jól magunkat... érezném jól magamat, csak... – Megrázta a fejét. – Olyan zavaros ez az egész. Mint egy *A nagy Ő*-évad, ahol a végén nem jössz össze senkivel!

– Hidd el, nagyon rosszul járnál velem! Már megpróbáltam, nem lett jó vége. Bennem nem lehet megbízni, ez van.

– És engem nagyon elszomorít – állt fel Jess.

– Ne légy szomorú, Jess – mondtam hetykén. – Ilyen az élet!

– Az élet sokkal több annál, mint hogy mindennap más nőt döngesz meg, Lucas.

– Biztos vagy te ebben? – kacsintottam, és szégyentelenül végigmértem. – Én mindenesetre nagyon élvezem!

– Te disznó!

– Én is szeretlek, szépségem. – Átöleltem és homlokon csókoltam.

– Azért jelentkezz néha, jó?

– Az ég szerelmére, tuti, hogy még ebéd előtt behúzol egy új pénteki csajt! – csapott a mellkasomra.

– Vagy nem. – Kivettem zsebemből a napszemüvegemet és fel tettem, majd megfogtam a kávéspoharat. – Megengeded, hogy kikísérjelek?

– Na, tessék...

Kinyitottam neki az ajtót, majd követtem.

– Mi? Mit „na, tessék”?

Tökéletes reggel ragyogott Seattle felett. A nap előbukkant a vékony felhők mögül, fénye halványan megcsillant Jess arcán. Szép lány.

– Címeres seggfej vagy, és közben mégis tökéletes úriember – válaszolt. – Ami a legrosszabb, hogy utálni sem tudlak! Amikor az előbb megcsókoltad azt a másik lányt, akkor is csak arra tudtam gondolni, mennyire csinos, és értem, miért tetszik neked. – A mellkasomba bökött. – Ilyen ez a Lucas Thorn-hatás: súlytalanná teszed a hűtlenséget!

– Ha nincs titok, és mindenki beleegyezik, gond egy szál se.

– Ebben tévedsz – vont vállat. – Minden pénteken az enyém voltál, de az összes többi napon másé... Akármekkora sármőr is vagy, ez nem helyes.

– Nahát, milyen kedves bók! Meg vagyok hatva. – A zsebembe csúsztottam a kezem. – Mihez kezdesz most? Férjhez mész? Szülsz egy fészekaljnyi gyereket? Házat veszel?

– Talán – mosolygott melegen.

- Szuper. Ne felejts el meghívni az esküvődre!
  - Tudod mit? – Jess nevetésben tört ki. – Még az is lehet, hogy tényleg meghívlak.
  - Mindannyian meghívnak.
- A nevetése elhalt, szomorúan nézett rám.
- Remélem, egy nap megtalálod, amit keresel.
  - Szia, Jess! – Megfordultam és nem néztem vissza.
- Sohasem nézek vissza.

MÁSODIK FEJEZET

AVERY

—**C**SAK MÉG MOST AZ EGYSZER! – könyörögtem könnybe lábadt szemmel. Borzasztóan kellett ez a gyakornoki állás, mert az előző cégnél, ahol dolgoztam – egy internetes startupnál – elbocsátottak tíz alacsonyabb beosztású munkavállalót.

Köztük engem is.

Éppen akkor diplomáztam és még csak három hónapja dolgoztam ott, ezért ajtót mutattak. Legalább az ajtó jól nézett ki. Szép piros, és elég nagy, hogy egyszerre hárman is átférjünk rajta, amikor szó szerint kutaszigáltak minket az épületből. A nagy kavarodásban elejtettem a szüleimtől kapott, *Gratulálunk az új munkahelyedhez!* ajándékkártyával díszített cserepes növényt, pedig az volt az első, amit sikerült mostanáig életben tartanom. A kollégám, akivel közös irodán osztoztunk, sírt.

Mindenki számára szomorú volt az a nap.

Most pedig egy terhes nő magyarázott az új gyakornoki pozícióm rejtelmeiről a vállalat egyik alelnökének a csapatában. Sharonnak...

vagy Sharie-nek hívták? Amikor bemutatkozott, az idegességtől meg se jegyeztem a nevét. Beszélt, de egy szavát se értettem, közben meg attól félttem, bármelyik pillanatban kidurranhat a hasa. Szánalmas kezdet volt, ráadásul a terhes kolléganőnek nem maradt elég ideje, hogy minden feladatomat és teendőmet elmagyarázza.

Megkerülte az íróasztalomat, hogy odajöjjön hozzám. Hatalmas hasa súrolta az asztallapot.

– Nem olyan nehéz, Avery! Kávét főzöl, megjavítod a fénymásológépet, és minden reggel elhozod a ruháit a tisztítóból. A főnököd az egyik legkezelhetőbb alelnök, néha még arra is képes, hogy elhozza a saját cuccait és nekem hozzon kávét! Nem lesz semmi baj. Minden projektben közvetlenül vele fogsz dolgozni. – Mélyet sóhajtott. – A nyolchetes gyakornoki időszak végén értékel téged, és ha ügyes leszel, felvesznek állandó pozícióba!

Ekkor előregörnyedt, megragadta a pult szélét, és kissé eltorzult az arca.

Jesszusom, csak nem most kezd vajúdni? Itt, az irodában? Én nem értek az újraélesztéshez! Persze nem mintha neki vagy a gyerekeknek szüksége lett volna rá... Basszus, idegbeteg vagyok.

– Jól érzed magad? – veregettem meg a hátát félszegen.

Gyorsan kiegyenesedett és alig hallhatóan felsóhajtott.

– Mozogni próbál a baba, de nincs sok helye odabent.

– Nem mondd – mosolyogtam feszülten. Icipici nő volt, csodálkoztam, hogy még nem pukkadott ki. – Ikreket vársz?

Gyilkos tekintete kimerítő válasz volt.

– Csak vicceltem! – mentegetőztem gyorsan.

– Ne hazudj! – vágott vissza. – Ha nem gond, pihenni szeretnék a szabadságom alatt. Ha kérdésed van, tedd fel Lucasnak!

– Lucasnak? – Igyekeztem nem túl látványosan borzongani. Gyűlöltem ezt a nevet, mélységes utálatot, borzalmas képzettársításokat keltett bennem. Az ebola például kiváló szinonima rá.

– A főnöködnék – forgatta a szemét a nő. – Remélem, azt legalább tudod, kinek dolgozol!

Honnan tudnám? Amikor az ügynökség felhívott, hogy a Grant Learning felvesz fizetett gyakornokokat, azonnal megcsíptem a lehetőséget, csak gyorsan rákerestem a cégre.

Kétségbe voltam esve, mert szükségem volt a pénzre. Valamiből fizetnem kellett a lakást, nem akartam hajléktalanná válni, és az éhezés sem vonzott. Jó, ennyire talán nem volt súlyos a helyzet, de közel álltam hozzá, és eszem ágában nem volt hazaköltözni. A családom Marysville-ben él, és a gondolat, hogy a Seattle belvárosában töltött néhány hónap után vissza kelljen mennem oda, önéletrajzokkal felszerelve üzött ki az utcára.

Talán még egy vén perverzzel is lefeküdtem volna, ha az munkához juttat. Jó, perverzzel nem, de vénnel talán.

Anya biztosan ellátná a bajom, ha hallaná a gondolataimat, de a szüleim egyébként is hajlamosak minden egyes gyomorforgató részletet megosztani az életükről. Cserébe elvárták, hogy én is ugyanazt tegyem. A múlt héten kaptam apától egy fotót, ami a körme mellett növe vadhúst ábrázolta. Mellette a kérdés: *szerinted menjek orvoshoz veled?*

Nem válaszoltam, mire ismét elküldte a képet, az alábbi üzenettel: *Lehet, hogy nem kaptad meg az előző fotót?*

Szívderítő volt, hogy ezúttal még nagyobb képet küldött.

A szüleim meglehetősen... érdekesek. A hálószobám még mindig csurig tele gyerekkori játékkal, a szőnyeg is ugyanaz a rózsaszín

plüss. Rémálmaimban néha felnőttként térek oda vissza. A babáim életre kelnek és megfojtanak, miközben segítségért kiáltok, és csak a focicsapat mostanra már sörpocakot eresztett kapitánya tud megmenteni – feltéve, ha hozzámegyek és szülök neki tíz gyereket. A srác Facebookon és Snapchaten is próbált írni nekem. Kedves volt, annyira kedves, hogy már állandó szerepet kapott a rémálmaimban.

A hazatérés gondolata, miután friss diplomásként megcsíptem egy remek állást, szuper fizetéssel, úgy égetett, mint a darázscsípés. Az, hogy most előlről kellett kezdenem az egészet, gyilkos hangulatba hozott. Mindent ki kell hoznom ebből a gyakornoki állásból. Eszem ágában sem volt hazamenni, a *kudarc* szót meg egyszerűen száműztem a szótáramból.

– Nagyszerű! – Sharon, Shannon, Sharie, hogyishívják összekulcsolta a kezét. – Most írt, hogy útban van az irodába. Volt egy értekezlete, ami nem szerepelt a naptáramban.

Vállat vontam. Egynél több naptára is van az ürgének? Végül is alelnök, ha úgy vesszük, logikus.

– Ó, és nehogy beállj a háremébe! – csapott a homlokára a nő. – Ha próbálkozik, mondj nemet! Volt drogprevenciós program a sulitokban, ugye? Vagy olyan foglalkozás, ahol elmondták, hogy ne vedd meg magad a nyomásnak?

– Magántanuló voltam.

Az álla leesett, a szájából egy megrágott, rózsaszín rágógumi potytyant az asztalra, még mielőtt elkaphatta volna. Rámutatam a ceruzámmal.

– Azt hiszem, ez a tiéd. És csak vicceltem!

– Hál’ istennek! – legyezte magát, mintha a magántanulóság egy szinten lenne a szektatagsággal. – Csak nekem van melegem? Mindjárt megsülök!

Jobbra, majd balra nézett, mintha a legközelebbi ablakot keresné, amin kiugorhat. Végül is növekszik benne egy ember, honnan tudhatnám, milyen érzés? Biztosan én is főnék a saját levemben.

– Nyugodtan menj el – álltam fel és az ajtó felé tereltem. – Megleszek, tényleg!

– Komolyan mondom: ha fel akar szedni, mondj nemet! – fenyegetett meg a mutatóujjával. – Aki kíváncsi, hamar megöregszik, és még rosszabb is történhet vele! Arról nem is szólva, hogy a főnököd, meg ne próbálja a szereposztó díványról feljebb ugrani a ranglétrán! Azzal keresztülhúznád a gyakornoki programodat, ráadásul, ugye értékelni is fog téged a végén... Hidd el, nem akarod, hogy ne a tényleges teljesítményed alapján tegye meg! – Elvörösödött. – Már mint a munkateljesítményed alapján.

Nem tudtam eldönteni, hogy megbántódjak-e, vagy felháborodjak.

Mire a nő elment, az irodában kezdett beindulni az élet. Hétfőtől péntekig, kilenctől ötig tartott a munkaidő, maga a munka pedig nem tűnt nehéznek. Amennyire meg tudtam ítélni, a cég gyakorlatilag önjáró volt; egy magántulajdonú oktatóközpont, aminek az egész országban voltak franchise partnerei. Az én részlegem felelt azért, hogy a városi iskolákban tanuló, rászoruló gyerekek mellé kiutalják a megfelelő pedagógusokat. Egyetemi felvételre, vizsgákra is készítettek fel középiskolás tanulókat, de a fő profiljuk az általános iskolai hangos és néma olvasás tanítása volt.

Aznap éjjel, amikor utánanéztam a cégnek, talán túl sok bort ihatam, mert a hitvallásuk még meg is ríkatott. Hihetetlen, hány gyerek nem tanul meg soha olvasni, és hányan esnek ki a rendszerből a túlzsúfolt iskolák miatt.

Leültem az íróasztalomhoz, és felírtam az összes jelszót, amire szükségem lehet. Néha elment mellettem egy-egy kíváncsi ember.

Az egyikük letett az asztalomra egy papírkupacot, majd elvonult. Ez célzás akart lenni?

Felvettem a papírokat, és vállat vontam. A főnököm keresztnéve szerepelt rajtuk. Eszembe jutott, hogy Sharon... Sharie... úristen, meg kell kérdeznem a nevét, szóval ő említette, hogy nyugodtan tegyem le Lucas íróasztalára a neki szánt dokumentumokat. Mivel Lucas még nem érkezett meg, ezt akár rögtön meg is tehettem. Oda mentem a sarokirodájához és benyitottam.

Sejthettem volna, hogy a marketingért és ügyfélkapcsolatokért felelős alelnök nem kereshet rosszul. Az iroda inkább egy lakásra emlékeztetett: a sarokban konferenciaasztal, fekete bőrkanaapé, sőt, még egy kis bárpult is nézett a teljes falat betöltő, Seattle belvárosára néző ablakokra.

Éppen letettem a papírokat az íróasztalára, amikor megszólalt mögöttem egy mézesmázos, bársonyos hang.

– Segíthetek valamiben?

Akaratlanul is az íróasztalára tévedt a tekintetem, talán büntudatom támadt, amiért szájátva néztem körül a lenyűgöző irodában. Az íróasztalán álló képet azonban rögtön észrevettem. El volt fordítva, nem tudtam kivenni az arcot, de ismerősnek tűnt.

– Kisasszony? – kérdezte ismét a hang.

Sóhajtva fordultam meg, hogy szemtől szemben álljak Lucas Thornnal, a férfival, akit nem nevezünk néven. Önkéntelenül is kiszaladt a számon:

– Csak téged ne!

HARMADIK FEJEZET

LUCAS

EGYÁLTALÁN NEM HASONLÍTOTT a két nővére, de a vörösesszőke haját bárhol felismerném. Számtalanszor operáltam ki rágógumimimaradványokat a tincsei közül, tettem ragtapaszt a felhorzsolts térdére. Megvigasztaltam, amikor dobta a szalagavatós táncpartnere, csak mert nem akart vele lefeküdni.

Mégis, a legélénkebben arra emlékszem, hogy nézett rám a nővérével, Kaylával kötendő, balsorsra ítélt házasságom előestéjén. A szeméből sugárzott, hogy nem vagyok többé a hőse, és percek alatt változtam azzá a szörnyeteggé, akinek mindig is sejtett a világ; hiszen senki sem hitte el, hogy a sztárfocista, aki azzal a lánnyal vesztette el a szüzességét, akit feleségül készült venni, majd egész életében hű marad első szerelméhez. Én azonban elszánt voltam, és hűséges Kaylához. Szerettem őt, a barátom volt, egész középiskolában elválaszthatatlanok voltunk. Látványos bukásom senkit sem ért váratlanul, mert senki sem hitte el, hogy a lelkem mélyén is ilyen rendes vagyok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mindig is nagy dobásnak számítottam: jóképű és elbűvölő vagyok, ezenkívül született vezető. Innen csak lefelé eshettem, és amikor végül le is zuhantam, senki, de senki nem kapott el. Mindenkit lefoglalt a tanulság ismételtetése: „én megmondtam: túl szép, hogy igaz legyen!”

Azután az éjszaka után még a saját szüleim is hátat fordítottak nekem.

Persze még mindig beszélünk, ha elkerülhetetlen, meg is látogatjuk egymást, de annyira feszült a viszonyunk, hogy rágondolni is fáj. „Tönkretettem” a Black családhoz fűződő, életre szóló barátságukat, és az sem segített sokat, hogy a húgom Kayla legjobb barátnője volt.

Az utolsó kép, amire emlékszem, mielőtt azon az éjszakán otthagytam mindent, Kayla zöld szeme volt.

Éjszakánként még mindig kísértett.

Nyeltem, hogy enyhítsek a torkom szárazságán, és vártam, hogy Avery kinyöggjön valamit, ami hosszabb három szóval.

– Befejezted? – vontam fel a szemöldököm. – Már így is késésben vagyok, nincs időm rögtönzött pszichoterápiát tartani.

Avery gyilkosan meredt rám, a karját összefonta. Egyszerű, V kivágású, bőrnadrágba tűrt fekete blúza alatt meredő hetyke mellének látványától elállt a lélegzetem. Kék, nyitott orrú magas sarkút viselt. Önkéntelenül is elképzeltem, hogy el tudná vele látni a bajom, ha hirtelen lekapná és nekem esne vele.

A lábkörmét feketére festette.

Mi a fenéért bámulom a lábkörmeit?